

Už nugaros užsitrenkusių metalinių tardymo izoliatoriaus kameros durų trinkelėjimas vis dar aidėjo Karolio Radvilos ausyse, jam iš lėto einant prie vienišo kampe pastatyto gulto, uždengto neaiškos kilmės dėmėmis išmargintu čiužiniu. „Šaltoka kažkaip čia... Ir šiaip pavasaris šaltas, – pagalvojo ir tvirčiau susisiautęs striukę pasistatė apykaklę, taip tikėdamasis apšilti. – Gerai, kad bent jau striukė žieminė... Ir kas čia per nesąmonė?.. Jie ten visai pakvaišo, ar ką?“

Spengiančioje galvoje chaotiškai besimalančios mintys aiškiai nedavė ramybės po nedidelę kamerą pirmyn – atgal lėtai žingsniuojančiam Karoliui. Vyras niekaip negalėjo suprasti, kodėl jį, Vilniaus vyriausiojo policijos komisariato Ypatingųjų bylų skyriaus viršininką, šįryt vos tik atėjusį į darbą, visų jo apstulbusių pavaldinių akivaizdoje išsivedė Vidaus tyrimų tarnybos pareigūnai, nieko dorai nepaaiškinę. Neilgai trukus, lydimas tos pačios paslaptingos tylos, Karolis atsidūrė šitoje niūrioje kameroje.

„Gal vis tik aš kažko neprisimenu?“ – nepaliaujamai į galvą lindo mintis, lyg norėdama jį priversti suabejoti savo paties protu. Žinoma, jis puikiai atsiminė, kaip audringoje jaunystėje kartą užsišventęs su draugais ryte atsipeikėjo supratęs, kad iš jo sąmoningo gyvenimo pradingo beveik visa para. Tada jam tai tikrai visai nepatiko. Bet dabar... Vakar vakarą saugiai ir šiltai praleido namie, žiūrėdamas televizorių kartu su savo mergina, kuri vos tik prieš savaitę pagaliau sutiko pas jį persikraustyti. „Prakeikimas, – mintyse nusikeikė Karolis. – Vakarė garantuotai supyks, jeigu jie mane „marinuos“ čia per naktį, neleisdami paskambinti. Ir maniškiai jai nieko negalės pranešti...“

Iš proto varė aiškus supratimas, jog jo merginos tai jau tikrai niekas neinformuos, kur jis staiga, nieko nepasakęs, prapuolė. Mat jo skyriaus žmonės – nei pavaduotojas Tomas Gerulis, nei visai neseniai su jais pradėjęs dirbti Darius Juodyla, nei Simona, nei Olegas – nieko nežinojo apie jo romaną, netikėtai užsimezgsusį po prieš keletą mėnesių tirtos bylos, kurioje Vakarė konsultavo juos labai specifiniais senųjų knygų klausimais. Dėl šito Karolis nervinosi labiau, negu dėl už jo nugaros užsitrenkusių kalėjimo kameros durų. „Juk jie galų gale ką nors išsiaiškins ir anksčiau ar vėliau mane paleis... – noras greičiau būti laisvam ir pyktis dėl dabartinės situacijos keitė vienas kitą. – Nors, po šimts, galėtų juk kas nors ateiti ir paaiškinti, kas ir kodėl mane čia įgrūdo... – plūdosi mintyse, vis dar žingsniais tebematuodamas ir taip nugludintas kameros grindis. – Tik kaip reikės viską jai paaiškinti?“

Karolis dar labiau susinervino prisiminęs, kad nuvežęs ir išleidęs Vakarę prie Vilniaus universiteto, kurio bibliotekoje ji dirbo, pažadėjo šįvakar paruošti ypatingą vakarienę. „Gera vakarienė, po velnių... Namie šaldytuvas tuščias, maisto nėra, manęs nėra, žinučių nėra...“ – nesitvėrė apmaudu. Tuoju pat apsisukęs grįžo prie kameros durų ir pradėjo ritmiškai daužyti jas kumščiu.

– Ei, kas nors... Man reikia paskambinti... – šūktelėjo piktai.

Išgirdęs sugirgždant atidaromo langelio velkę atsitraukė.

– Klausyk, būk žmogus, čia tikrai kažkoks nesusipratimas, – vos tik pamatęs policininko veidą langelyje pradėjo kalbėti, nors ir puikiausiai suprato, kaip kvailai tai skamba šiuos žodžius tikriausiai jau ne kartą girdėjusiam pareigūnui, bet vis dėlto tęsė toliau: – Gal gali man tik trumpam paskolinti telefoną? Tik vienam skambučiui... Pusei minutės?

Pro langelį žiūrėjęs pareigūnas šyptelėjo:

– Tu geriau baik daužyti duris, Radvila... Juk nesi naujokas, pats puikiausiai žinai, kad aš tau negaliu nieko duoti... – jis trumpai žvilgtelėjo į Karolį. – Ne todėl, kad nepasitikėčiau tavimi, bet... Žinai, nenoriu lėkti iš darbo, jei kas nors pastebėtų ir pradėtų pasakoti... Eik, – parodė smakru į gultą prie sienos, – geriau pagulėk ramiai, palauk... Ir verčiau jau nebetriukšmauk...

Užsidarydamas langelis trinktelėjo kažkaip itin šaižiai. „Po velnių“, – mintyse keiktelėjęs Karolis pagaliau atsisėdo ant gulto, nesugalvodamas nei ką jis daugiau dabar galėtų padaryti, nei apie ką pamąstyti, nes neturėjo nė menkiausio supratimo, net jokios minties, dėl ko jis čia taip netikėtai atsidūrė.

*

Jau buvo gerokai po pietų, kai išgirdo šurmulį už durų ir vėl sugirgždėjo atidaromas langelis, tuojau pat atsivėrė ir kameros durys. Sėdėdamas ant gulto ir vis dar labai pykdamas Karolis nepasivargino net galvos pajudinti į atidaromų durų pusę, nors širdis ir suspurdėjo, išreikšdama menkutę viltį: „Gal pagaliau kas nors jau susiprato, išsiaiškino, kad be reikalo mane čia įkišo?“

– Sveikas, Karoli!

Į atkištą savo viršininko Adomo Šalčio plaštaką Karolis sureagavo labai lėtai, lyg svarstydamas, ar verta jam paspausti ranką. Nieko neatsakydamas, vis dėlto ištiesė delną. Senis Šaltis – taip kolegos tarpusavyje vadino savo viršininką – įdėmiai stebėdamas Karolio veidą atsisėdo ant šalia stalo prie grindų pritvirtintos taburetės.

– Kas čia vyksta? – nenuleisdamas žvilgsnio nuo Šalčio tyliai paklausė Karolis, giliai viduje nujausdamas, kad Senis turi jam pasakyti kažką labai nemalonaus. – Kodėl niekas nieko man nesako? Dėl ko aš čia?

– Aš taip prašiau... nieko neužsiminti... – greitai burbtelėjo Adomas Šaltis. – Norėjau pats viską išsiaiškinti. Na, apie tai, ką jie turi prieš tave... Ir... – viršininkas atsiduso. – Žodžiu, nieko gero, Karoli... – Šaltis patylėjo, lyg svarstydamas, nuo ko pradėti pasakoti. Paskui, vėl sunkiai atsidusęs, lyg labai nenorėdamas išgirsti Karolio atsakymo, paklausė: – Kokie tavo santykiai su Agne Šereikaite?

Klausimas Karolį užklupo kaip perkūnas iš giedro dangaus. „Kuo čia dėtą Agnė?“ – pradžioje jis net nesusigaudė, kodėl Senis taip staiga šito paklausė. Kurį laiką žiūrėjo nustebęs savo viršininkui į akis, kol pagaliau supratus, kad šis klausia visai rimtai, susiprotėjo, jog reiktų kažką atsakyti:

– Jokie... – Karolis net papurtė galvą. – Bent jau dabar... Jau beveik metai nebendraujam... – kurį laiką pagalvojo ir pratęsė: – Kartais ji man paskambina, kai... ai, – numojo ranka, nenorėdamas išpasakoti Seniui, kad buvusi jo gražuolė mylimoji vis dar jį prisimena ir užsinori pabendrauti vos tik padaugina vyno kokiame nors sostinės bare ar naktiniame klube. – Čia jina? Kuo nors mane kaltina? – vis dar gerokai stebėdamasis paklausė.

– To, ką dabar pasakysiu, neturėčiau tau pasakoti... Bet... – pradėjo Šaltis, įdėmiai žiūrėdamas jam į akis. – Šiąnakt ji buvo rasta negyva, Karoli... Miesto centre, šalia barbakano... Nutirpo kalnai sukasto sniego ir... – palingavo galva, nebaigdamas sakinio. – Greičiausiai, pasmaugta prieš kokius tris mėnesius. Paskutiniai užfiksuoti jos skambučiai ir visa krūva SMS žinučių – į tavo telefoną, – Senis bedė pirštu į sustingusį iš nuostabos Karolį. – Be to, jos tėvai nuo tos dienos, kai ji pareiškė išeinanti gyventi pas tave – taip, teisingai išgirdai, – pakeldamas balsą patvirtino viršininkas, neleidamas apstulbusiam Karoliui paprieštarauti, – pas tave. Kartoju, Karoli! Taigi, jie daugiau su savo dukra nebebendravo...

Visa tai išpyškinęs Senis nutilo, leisdamas priblokštam Karoliui sugromuluoti išgirstą informaciją. Šiam nereikėjo daug laiko suprasti, kad blogosios žinios – dar ne visos.

– Yra dar kažkas? – paklausė, tuo pačiu metu stengdamasis suprasti, kaip viskas galėjo šitaip susiklostyti. – Juk ne vien dėl paskutinių jos skambučių aš dabar čia?

– Taip, Karoli, yra, – lyg ir su palengvėjimu atsidusdamas iš karto atsakė Senis. – Paskutinis jos telefono signalas maždaug prieš tris mėnesius buvo užfiksuotas iš tavo namų... Ir viskas, po to – visiška tyla!

– Kada tai buvo? – tuojau pat perklausė Karolis, tuo pačiu intensyviai kratydamas savo atmintį.

– Naktį iš gruodžio penkioliktosios į šešioliktąją.

„Aišku, – Karolis akimirksniu sustingo, puikiausiai prisimindamas paskutinį jo ir Agnės susitikimą, kuris greičiau buvo panašus į susidūrimą. – Reikia apie tai pagalvoti. Tik geriau – be Senio, kol kas...“

– Ji buvo pas mane, tiksliau, bandė įsiprašyti tą vakarą... – lėtai pradėjo Karolis, gerai apmąstydamas savo žodžius, stengdamasis kaip įmanoma tiksliau viską prisiminti. – Aš iškviečiau jai taksį. Ji išvažiavo... Bet kokiu atveju – mano bute tą vakarą, o ir jau kokius metus, jos nebuvo...

Senis vėl atsiduso.

– Bet gerai paieškojus, jos DNR tavo bute tikriausiai bus įmanoma aptikti, jeigu jau, kaip pasirodė, jina iš viso yra buvusi pas tave. Juk nedarei viso buto ir vamzdynų sistemos

dezinfekcijos... Be to, yra dar vienas niuansas, Karoli, – Šaltis kiek patylėjo įdėmiai stebėdamas savo pavaldinį. – Mūsų stropieji Vidaus tyrimų tarnybos kolegos – visai netinginiai, per naktį labai stropiai paplušėjo ir surado tą taksi firmą, kuriai buvo skambinta tos Šereikaitės telefonu...

„Na, taip, tikrai, skambinau iš jos telefono...“ – atsiminė Karolis ir garsiai paklausė:

– Ir ką taksistas?

– Jis puikiai prisiminė tą vakarą, nes buvo labai supykęs, kai nuvažiavo pagal iškvietimą prie tavo namo ir savo keleivės nesulaukė, o į jo skambutį irgi niekas nebeatsakė. – Senis patylėjo. – Ir viską patvirtina jos skambučių išsklotinės. Trumpiau kalbant, šita mergina dingo pas tave, Karoli.

Susinervinęs Karolis pašoko nuo gulto:

– Ar jūs visi tikrai galvojat, kad aš taip primityviai namie pasmaugiau netikėtai užėjusią savo buvusią merginą, paskui iškviečiau jai takną, palaukiau, kol jis nuvažiuos, tada išnešiau lavoną, nuvežiau ir išmečiau kažkur miesto centre? Rimtai? – net pats nepajuto, kaip dėl tokios smarkiai absurdiškos situacijos staiga pakėlė balsą.

Adomas Šaltis irgi stryktelėjo nuo kėdės.

– Sėskis tuojau pat! – griežtu tonu subarė jį kaip mokinuką. – Jeigu aš taip galvočiau, manęs čia nematytum! Todėl nustok šiauštis, nusiramink ir pamąstytk... Kiek žinau, rytoj pas tave ateis pasikalbėti tyrėjas... Ir galvok, po velnių, kas ten tada dar galėjo atsitikti... Juk alibi tai nakčiai, tikriausiai, neturi? Vienas buvai?

„O čia – tai kaip tik ir turiu“, – kažkodėl visai neapsidžiaugė, nors puikiausiai prisiminė, kad kaip tik tą vakarą niekaip neįstengė prisiversti nuvežti Vakarę į jos namus. Nė už ką tada nenorėjo vienas grįžti į tuščią ir šaltą savo butą. Ypač po tokio svaiginančio savaitgalio, praleisto Italijoje, vaikstant jų abiejų atskleistų XV ir XVI amžiuje vykusių įvykių vietomis. „Visa laimė, kad tada mes kartu parvažiavom pas mane... Nors dabar, jei viskas taip netikėtai paaiškės, Vakarė tikrai pyks...“ – mintyse net nusišypsojo įsivaizduodamas kietai sučiauptas paprastai tokias švelnias merginos lūpas.

– Karoli? – staiga išgirdo susirūpinusį Senio balsą. – Kur prapuolei?

– Man reikia pagalvoti, – iš karto atsakė viršininkui Karolis. – Reikia tiksliai viską prisiminti... Seniai visa tai buvo... Tik... – pagalvojo, kad turbūt neverta bandyti, bet vis dėlto pratęsė: – Gal kartais galėčiau pasiskolinti telefoną? Man labai reikia paskambinti...

Senis atsistodamas nuo kėdės palingavo galvą.

– Tikrai tau reikia dingti iš šitos kameros kuo greičiau, nes, matau, kad jau skystėja smegenėlės... – net pyktelėjo. – Juk turėtumei žinoti, kad palikau viską prie įėjimo!

– Žinau, viršininke, aš tik pabandžiau... – šyptelėjo Karolis ir atsisveikindamas jau tvirčiau paspaudė Seniui Šalčiui ranką.

Kai kameros durys vėl užsitrenkė, jis pagaliau pasiliko vienas su savo mintimis. „Na, gerai, – pradėjo svarstyti žingsniuodamas po kamerą, – dabar bent jau aišku, kodėl aš čia. Tik lieka visiškai neaišku, kiek tai užtruks, jeigu jie rimtai taip patogiai įkibs į mane, neieškodami tikrųjų žudikų.“ Jis net nemąstė apie tai, kad Vakarė per minutę galėtų patvirtinti, jog Agnė tikrai buvo gyva ir sveika, kai jis paskutinį kartą ją matė, taip pat ir jo alibi visai nakčiai.

„Ir kur gi tu įsipainiojai, Agne?“ – svarstė, lyg ir visai nesistebėdamas tuo, kas jai nutiko, tik prisimindamas visas ankstesnes problemas, nuolat iškildavusias aistringai, bet trumpo romano su jo sesers bendravarde drauge ir podiumo kolege metu. Mintyse jam išplaukė tas karštas praėjusio pavasario vakaras, kai jis nutraukė su šia arogantiška mergina visus ryšius po to, kai jai paskambinus ir paprašius pasiimti ją iš kažkokio naktinio klubo, nuvažiavęs ten ir gerokai paklaidžiojęs, surado Agnę apsvaigusią, besiglamonėjančią tamsiame koridoriuje su kažkokiu nupiepusiu jaunikliu. Tada iš karto pajuto – ir pats labai nustebo, – kad nebesupranta, kas iki tol jį taip traukė prie šios merginos. Tąkart jis parvežė ją namo ir nelabai besusingaudančią perdavė taip pat gerokai nustebusiam tėvui į rankas. Bet jau kitą dieną paprasčiausiai nusiuntė jai žinutę, kad daugiau jam nebeskambintų. Tik širdyje nusėdo ir ilgam pasiliko kažkokia nuoskauda, kaip ir atsiradęs suvokimas, kad daugiau taip lengvai jokios moters į savo širdį nebeįsileis. Kol sutiko Vakarę...

Paprasta, niekuo neišsiskirianti bibliotekininkė, be jokių pastangų ir nieko specialiai neplanuodama, vos per vieną savaitę daugybę kartų išvedė jį iš pusiausvyros, tuo pačiu stebindama tokiu aštriu protu ir gerai išlavinta intuicija. Jis net nepajuto, kaip pamažu visas jo mintis užvaldė ši smulkutė, iš pirmo žvilgsnio labai trapi, bet iš tikrųjų itin tvirto charakterio mergina. Jis puikiai prisiminė tą gruodžio sekmadienio vakarą, kai jie abu lėktuvu sugrįžo iš Italijos, kur praleido smagų ir greitai pralėkusį savaitgalį, apžiūrinėdami jų išaiškinto pergamentų lobio buvimo vietas.

Vis dar vaikštinėdamas po kamerą Karolis net ir dabar beveik fiziškai tebejautė, kaip nenorėjo tąkart Vakarės iš karto vežti į jos namus. Prisiminė, kad galiausiai nebeįstovėjęs apkabino ją, prieš jiems įsėdant į oro uosto stovėjimo aikštelėje pastatytą jo automobilį. Tada visai tyliai, žiūrėdamas jai į akis ir švelniai braukdamas nuo skruostų spindinčias purias snaiges, paklausė:

– Kada tu mamai pažadėjai grįžti? – kiek patylėjęs, atsargiai pasiūlė: – Važiuojam pas mane?.. Vakarė vos vos šyptelėjo:

– Aš jau parašiau žinutę, kad nusileidom... – ir pamačiusi didžiulį nusivylimą jo akyse, kurio jis nepajėgė nusišluoti, susijuokė: – Ji kaime, pas močiutę, Karoli...

Tąkart tuščiomis miesto gatvėmis jie greitai parvažiavo iki Karolio namų. Ir jis gerai atsiminė, kaip apstulbo, kai, vos tik jiems išėjus iš lifto, prie jo netikėtai prisiglaudė bei, jam nespėjus sureaguoti, pradėjo jį bučiuoti ir vėl gerokai vyno ar kažko stipresnio padauginusi Agnė. Jis kaip per sapną tada matė, kaip nuo jo ir Agnės neatitraukdama iš nuostabos

suapvalėjusių akių Vakarė pradėjo pamažu atbula trauktis atgal prie lifto, kuris – laimė – jau buvo suspėjęs nuvažiuoti kažkur žemyn.

– Pagaliau tu parėjai, mylimasis... Aš taip ilgai tavęs laukiau... – sumurkė besiglaustanti gražuolė, nepaisydama, kad Karolis, suėmęs už pečių, stumtelėjo ją toliau, ketindamas suspėti sulaikyti besistengiančią tyliai dingti Vakarę.

– Tu vėl girta, Agne... – staiga rėžė tiesiai šviesiai, prilaikydamas sunkiai lygsvarą ant aukštakulnių nulaikančią merginą.

– O ką aš galėjau padaryti? – nuoširdžiai pasipiktino gražuolė. – Juk laukiau tavęs, kaip visada – restorane. O tu net žinutės nesiteikei parašyti, kad neateisi... Juk negalėjau visą vakarą sėdėti prie tuščio stalo!

Pagaliau Karoliui pavyko atkabinti Agnės rankas nuo savęs. Jis nuskubėjo prie nuo judviejų dabar jau nosisukusios ir lifto laukiančios, labai nejaukiai besijaučiančios Vakarės. Apkabinęs per liemenį ir įveikęs jos sustingimą, nekreipdamas dėmesio į pasipiktinusios Agnės žvilgsnius, nusivedė prie buto durų, atrakino spyną ir lengvai truktelėdamas atidarė duris.

– Ar aš turėjau kur nors su tavimi susitikti? Kažkaip neprisimenu... – žvilgtelėjo į Agnę, prisiminęs jos žodžius.

– Tai, aišku! Juk aš tau daugybę SMS išsiunčiau! – piktai atrėžė Agnė, tikrų tikriausiai jausdamasi teisi. – O tu – su kažkokia...

– Patylėk, Agne! – greitai įleidęs Vakarę vidun ir uždaręs duris, Karolis pagaliau atsisuko į taip nelaiku prie jo namų durų pasirodžiusią merginą. – SMS... – ištarė skeptiškai. – Tu juk puikiai žinai, kad į tavo skambučius neatsiliepinėju ir visas žinutes ištrinu jų neskaitęs... Jau seniai, Agne... Geriau jau dabar važiuok namo... – ištarė nosisukdamas ir žengdamas vidun.

– Tikiuosi, kad tu mane bent jau namo parveši! – netikėtai šūktelėjo visa išraudusi ir supykusi Agnė. – Aš... nebeturiu pinigų!.. Juk turėjau kažkaip susimokėti už vyną!.. Tu gi neatėjai!

„Ir iš kur tu atsiradai būtent dabar ant mano galvos? Gerą pusmetį juk net neprisiminei apie mane“, – tada pagalvojo Karolis.

Dabar iš eilės dėliodamas to vakaro įvykius, jis gerai prisiminė, kad tąkart tenorėjo kaip įmanoma greičiau atsikratyti tokios nelauktos ir nemalonios viešnios ir suprato, kad teks kažkaip pasiaiškinti jų pokalbį girdėjusiai, vis dar buto koridoriuje tebestovėjusiai ir net palto nenusivilkusiai Vakarei. Todėl daug negalvodamas išsitraukė iš piniginės dešimties eurų banknotą ir įdėjo jį apstulbusiai Agnei į delną, tada iš jos rankos ištraukė mobilųjį telefoną, kuriame ji prieš tai bandė parodyti jam siųstas žinutes. Greitai surinkęs trumpąjį numerį užsakė taksi ir nurodė adresą, kuriuo taksistas turėjo ją nuvežti. Į Agnės mėginimus protestuoti, kad dešimties eurų niekaip neužteks, jis atsakė, kad ji turėtų nutuokti, jog jis tiksliai žino, kiek kainuoja taksi nuvažiuoti iki jos tėvų namų. Tada palydėjo į kaip tik laiku atsidariusį Vakarės iškviestą liftą ir paprašė perduoti labų dienų jos tėvams, su kuriais savo

laiku visai gražiai bendravo. Ir viskas!

„Daugiau aš jos tikrai nemačiau... – svarstė, pagaliau pavargęs žingsniuoti ir prigulęs ant gulto. – Tada apsidžiaugiau, kad Vakare lyg ir visai nesupyko dėl šio nemalonaus incidento. Netgi paklausė, kodėl aš pats Agnės nenuvežiau iki namų. O juk jeigu būčiau nuvežęs, po šimts, netupėčiau dabar čia, – keiktelėjo, pagalvojęs, kaip kartais keistai susiklosto likimas. – Bet juk tada maniau, kad Vakare tikrai išeitų, jei išvažiuočiau su Agne... Štai taip – vienas vienintelis savanaudiškas poelgis, ir iškart – kalėjimas...” – net šyptelėjo sau, padaręs tokias netikėtas išvadas.

Niekaip negalėdamas užmigti Karolis vis svarstė, mėgindamas suprasti, kas, kaip ir kodėl galėjo nužudyti jo buvusią merginą. „Žinoma, Agnė mėgo naktinėti įvairiausiose pasilinksminimo vietose. Gal kas nors vienoje jų įvyko? Kas dabar žino – gal užkliuvo kokiam psichui? Bet juk, nepaisant merginos keistenybių, ji puikiai mokėjo ir galėjo savimi pasirūpinti... Ne, vis tik neturėtų dėl to būti kaltas jos lengvabūdiškumas...” – į galvą lindo visokiausios mintys.

Visa tai apgalvojęs, Karolis vis dėlto suprato, kad labai mažai žino apie Agnės Šereikaitės dingimo ir nužudymo aplinkybes. Todėl labai norėjo viską ar bent jau tiek, kiek priklausė nuo jo paties ir kiek įmanoma sėdint uždarytam kameroje, apie tą vakarą prisiminti.

„Taigi, tą naktį tikrai daug prisnigo... – atsiminė, kaip išėję ryte su Vakare turėjo gerokai paplušėti, kol atsikasė visiškai užsnigtą automobilį. – Ir neprisimenu tiksliai, bet tikriausiai per visą žiemą sniegas visiškai nutirpęs ir nebuvo. Tada visai suprantama, kodėl jos iki pat šiol niekas nerado. Greičiausiai žudikas, nunešęs jos kūną prie to barbakano, kad ir kur jis būtų, iš karto užvertė puriu šviežiu sniegu, o paskui per naktį dar gausiai užsnigo... Gal dar ir kiemsargiai per visą žiemą pylė kalną sniego toje vietoje nieko nežinodami – arba žinodami. Bet štai klausimas – kodėl tėvai jos nepasigedo? Neieškojo? Ir ką, po perkūnais, reiškia „išeina gyventi pas mane“? Kas per kvailas pokštas?“ – staiga prisiminęs Senio Šalčio žodžius, Karolis vėl susinervino. Kam jau kam, o Agnei pasiūlyti kraustytis pas jį niekada nebūtų atėję į galvą. Netgi tada, kai jų dviejų romanas buvo pačiame įkarštyje.

„Velnias, turiu žūtbūt daugiau apie viską sužinoti... Bet kaip? Ko paprašyti gauti man daugiau informacijos? Juk tas tyrėjas, kuris rytoj ateis, vargu ar man, jau nekalbant apie mano skyriaus žmones, ką nors papasakos?“ – galvojo, nesąmoningai nužiūrindamas prieblandoje boluojančius ant žalsvos sienos kažkieno išbraižytus neaiškius piešinius. Jau buvo apmąstęs, kad galbūt Agnę kas nors nužudė, norėdamas jam atkeršyti, nes juk priešų jis tikrai turėjo – visų niekaip nesuskaičiuosi.

Pradžioje net šiurpas nukrėtė nuo tokių minčių, nes dabar tie nežinomi priešai laisviausiai galėjo nusitaikyti į jam daug svarbesnę merginą. Bet tuojau pat nustūmė šias mintis tolyn, nusprendęs, jog vis dėlto jis su Agne jau seniai jokių ryšių nepalaikė, tad ir galimi keršytojai neturėjo liesti būtent jos. O susidoroti su ja tikrai galėjo anksčiau, nes visgi tą vakarą Agnė

ilgokai jo laukė prie buto durų visai viena. „O juk ji dingo, tikriausiai, tarp lifto ir takso... Taigi, kiek ten tada sakė laukti, kol taksi atvažiuos? Penkias – septynias minutes? Tada, išeina, kad lifte? Važiuojant žemyn kažkuriame aukšte sustojo ir kažkas įlipo? Ko jam reikėjo? Gal koks nors paprasčiausias liftinis prievartautojas? Velnias, nieko nežinau, informacijos žiauriai trūksta...“ – dar ilgokai svarstydamas apie tai, ką tiksliai žino, ir grauždamasis, kaip lengvai galėjo viso šito išvengti, jeigu tik būtų tą vakarą pats palydėjęs Agnę iki namų, Karolis pagaliau užmigo sunkiu, neramiu miegu.

*

Buvo jau beveik vidurdienis, kai Karolis pagaliau sulaukė, kada jį išves iš jau gerokai įgrisusios kameros. Kiek nustebo, kai tardymo izoliatoriaus „priimamajame“ pamatė stovintį itin rūščiai atrodantį Adomą Šaltį kartu su vakar jį sulaikiusiu pareigūnu.

– Taip taip, – prieštarauti neleidžiančiu tonu Senis pertarė kažką vapėti bandžiusį pareigūną, – visiškai mano asmeninė atsakomybė... Ir baikit taip smulkintis – juk visi popieriai tikrai bus sutvarkyti... – pasirašydamas kažkokiame policininkų pakištame blanke dar burbtelėjo lyg tarp kitko: – ...Per kokią savaitę tai tikrai...

Su malonumu pasižiūrėjęs, kaip ištįso aplink juos stovinčių Vidaus tyrimų tarnybos pareigūnų veidai, Senis pamojo ką tik susirinkusiam vakar iš jo paimtus asmeninius daiktus Karoliui eiti pro duris.

– Biurokratai, kad juos kur velniai! – nusikeikė Šaltis, jiems susėdus į jo automobilį, o pamatęs, kad Karolis ruošiasi kažkam skambinti, sustabdė: – Niekam neskambink, kol kas...

Karolis atsidusęs įsikišo telefoną į kišenę ir paklausė:

– Gerai... Kas čia dabar buvo?

– Nieko ypatingo... Man tu reikalingas dabar, todėl nenorėjau laukti, kol suvaikščios popieriai. Su jais – garantuoju – būtų užtrukę visą savaitę, – vairuodamas Senis atsisuko į Karolį. – O gal tu norėjai dar paatostogauti? Kamera patiko?

– Tai aš jau nebeįtariamas? – paklausė šis, pats intensyviai galvodamas, kodėl taip staiga viskas pasikeitė.

– Netikėtai atsirado tavo alibi būtent tai nakčiai, – Šaltis šyptelėjo. – Kažkodėl aš visai nesistebiu... Bet galėjai juk ir pats pasakyti.

„Vakarė? – nustebo Karolis. – Iš kur?..“ – nespėjęs pabaigti minties ėmė nerimauti, kad Vakarei galbūt teko atlaikyti ne visada maloniai besielgiančių pareigūnų kamantinėjimą apie jų kartu praleistą naktį. Vis dėlto dar pasitiksino:

– Ir jiems užteko? Kaip ją surado?

– Tomas atvežė... Iš pat ryto – nuvažiavo pas ją į darbą ir pristatė tiesiai tam tyrėjui – matei jį šiandien, bandė kažką man aiškinti, Kostui Rutkauskui. Nebijok, Tomas pasiliko kartu, kol ją

kamantinėjo, nepaliko vienos tiems hienoms, – pamatęs Karolio veidą, nutarė pridėti Senis. – O jiems užteko... Nes yra ir dar kai kas...

– Kas dar? – Karoliui kažkas kuždėjo, kad tas „dar“ tikrai nebus gera naujiena.

– Šįryt vėl buvo rasta mergina, – Šaltis vairavo įsmeigęs akis į kelią ir kalbėjo toliau: – Beveik toje pat vietoje... Lygiai taip pat, po sniego kalnu, su visais dokumentais ir rankine su daiktais, įskaitant ir pinigus... Dingusi dar sausio viduryje...

– Ir kaip taip netikėtai nusprendėt, kad ne aš ją...? – nesusilaikęs burbtelėjo Karolis, bet Senis jį tuojau pat pertarė:

– Ne nusprendėm, Karoli. Patikrinom, – Šaltis trumpam nutilo. – Tuo metu, kai dingo šita mergina – tau pasisekė – tu buvai komandiruotėje Klaipėdoje. Visą savaitę... Atsimeni?

„Atsimenu... Bet ir reikėjo visgi tikrinti, jokie pasitikėjimo! – supyko Karolis, kažkodėl jausdamasis bjauriai įskaudintas, nors, tikriausiai, būdamas savo kolegų vietoje būtų elgęsis visai taip pat – tiesiog viską patikrinęs. – Tik jeigu ta antroji mergina būtų dingusi savaitę vėliau arba anksčiau, tupėčiau sau sėkmingai uždarytas turbūt jau už abi žmogžudystes“, – supratęs tai, tuojau pat garsiai leptelėjo:

– Tai gal aš spėjau parvažiuoti, užmušti ir šitą merginą, o tada – per kelias valandas sugrįžti laimingai į Klaipėdą. Nepagalvojot?

– Na, tu čia baik, Karoli! – tuojau pat atsakė Senis ir kiek per staigiai sustabdęs automobilį atsisuko į jį, žvelgdamas pradžioje kiek piktokai, o paskui, staiga sušvelnėjęs, susijuokė: – Jeigu tau ramiau, tai kaip tik tą naktį sėdėjai pasaloj su trimis kolegomis iš pajūrio... – Šaltis dabar jau sukikeno, pamatęs pikta jo išraišką. – Užteks pūstis kaip kokiai mergiotei, Karoli! Keliaukim dabar į tavo skyrių. Prisiilsėjai toje kameroje iki soties, nuo šiol tau teks gerokai paplušėti su savo komanda, nes, po velnių, kad tik nebūtų pas mus kažkoks serijinis užsiveisęs... Be to, ten tavęs ir siurprizas, tikiuosi, tebelaukia...